

Arrest

nr. 161 493 van 8 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 die wettelijk wordt vertegenwoordigd door haar ouders, tevens handelend in
 eigen naam
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift van X, die wettelijk wordt vertegenwoordigd door haar ouders die tevens handelen in eigen naam, X X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en op 14 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 24 september 2014 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat LEFEVERE, die *loco* advocaat J. JOCHEMS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 mei 2012 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 augustus 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk. Op dezelfde dag wordt aan de derde verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. De verzoekers dienen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep bij arrest nr. 103 525 van 27 mei 2013 heeft verworpen.

Op 27 juni 2013 dienen de verzoekers nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 24 september 2013 beslist de gemachtigde dat de tweede medische verblijfsaanvraag onontvankelijk is. Deze onontvankelijkheidsbeslissing is de eerste bestreden beslissing, zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 18 oktober 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.06.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 22.08.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 03.05.2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift d.d. 12.06.2013 en bijlage voor waaruit blijkt dat zijn/haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 03.05.2013. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 22.08.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Op 24 september 2013 beslist de gemachtigde tevens om de tweede en derde verzoekers het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen werden aan de respectievelijke verzoekers ter kennis gebracht op 18 oktober 2013 en maken de tweede en de derde bestreden beslissing uit.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 12 december 2013 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

2.2. De verzoekers hebben bij aangetekend schrijven van 5 december 2010⁴ een aanvullend stuk aan de griffie van de Raad toegestuurd. Het betreft een medisch attest van 26 november 2014.

Ambtshalve dient er op te worden gewezen dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden. Niet in het procedurereglement voorziene stukken, zoals *in casu* het medisch attest van 26 november 2014, worden om die reden uit de debatten geweerd.

Bovengenoemd aanvullend stuk van de verzoekers wordt derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd. De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekers, noch in het aangetekend schrijven van 5 december 2014, noch ter terechtzitting, toelichten wat zij wensen te bekomen middels de voorlegging van het nieuwe medisch attest.

Dit attest kan hoe dan ook niet bij de beoordeling van de Raad die te dezen optreedt als annulatierechter en derhalve zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij bij zijn wettigheidstoetsing stukken in rekening zou nemen die dateren van na de bestreden beslissing, worden betrokken.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de tweede en derde bestreden beslissing

De Raad stelt vast dat de verzoekers in hun verzoekschrift een enig middel ontwikkelen, dat echter exclusief is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. De verzoekers laten na om op enige wijze te verduidelijken welke rechtsregel de tweede en de derde bestreden beslissing zou schenden, en nog minder lichten zij toe op welke wijze deze beslissingen onwettig zouden zijn.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift evenwel op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Er worden in het voorliggende verzoekschrift geen middelen aangevoerd tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (RvS 30 december 2014, nr. 229.708; RvS 7 februari 2014, nr. 226.355; RvS 28 september 2009, nr. 196 412).

Het beroep is dan ook niet ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

Het beroep is enkel ontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing) betreft.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de motiveringsplicht en van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Aangezien de bestreden beslissing stelt dat:

“Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter63-5° (sic) van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08/01/2012”

Terwijl de eerste aanvraag tot medische regularisatie van 3 mei 2012 niet ongegrond werd verklaard maar de aanvraag bij beslissing van 22/08/13 onontvankelijk werd verklaard;

Er werd dus geoordeeld dat het medisch attest niet voldeed aan de voorwaarde dat uit het medisch attest moet blijken dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit;

Zodoende werd er de aanvraag niet ten gronde beoordeeld daar ze volgens de Dienst Vreemdelingenzaken de eerste toets van de ontvankelijkheid niet doorstond;

Indien een aanvraag onontvankelijk werd verklaard kan steeds een nieuwe aanvraag op basis van de medische problematiek ingediend worden;

Zodat de bestreden beslissing onjuist gemotiveerd werd en zodoende de motiveringsverplichting geschonden werd."

Artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing bepaalt als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling"

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. Het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet houdt in dat de gemachtigde de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn, in dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-onontvankelijk te verklaren (RvS 20 januari 2015, nr. 232.626).

De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingediend. De zienswijze van de verzoekers dat een aanvraag niet onontvankelijk kan worden verklaard indien de vorige aanvraag onontvankelijk werd verklaard en omgekeerd dat een nieuwe aanvraag steeds kan worden ingediend indien de vorige aanvraag onontvankelijk werd verklaard, vindt geen steun in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet noch in enige andere bepaling van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de thans bestreden beslissing.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de vorige medische verblijfsaanvraag van de verzoekers wel degelijk door de ambtenaar-geneesheer op haar merites werd onderzocht. Hij bracht met name op 25 juli 2012 een schriftelijk advies uit waarin wordt vastgesteld dat de voorgelegde medische aandoening kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarna de gemachtigde gehouden was om de aanvraag onontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Zowel in huidig recht, als naar toekomstig recht (*cf.* artikel 2 van de wet van 14 december 2015 tot wijziging van de artikelen 9bis en 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) diende de thans voorliggende aanvraag dan ook onontvankelijk te worden verklaard. De gemachtigde beschikt hierbij niet over enige discretionaire bevoegdheid.

De verzoekers betwisten niet dat in de huidige aanvraag slechts dezelfde elementen worden aangehaald als in de vorige aanvraag die heeft geleid tot de beslissing van 22 augustus 2012 tot onontvankelijkheid in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Een schending van de motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

Het enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is onontvankelijk wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE